

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑΝΟ ΕΥΠΝΗΜΑ

Μύρωσε ὁ κέδρος, τὸ σγουρὸ θυμάρι,
τὴν αὔρα ποὺ διαβαίνει ἀπ' τὴν αὐλή,
κι ὅλο χλωμαίνει ἓνα λευρὸ φεγγάρι
στοὺς οὐρανούς, ὅπ' ἄργησε νὰ βγῇ.

Στὸ παραθύρι, θάλλεγες προσμένει
ἡ κρεμεζά, ποὺ ἀνθεῖ, γαρουφαλιὰ
κάποια ποὺ τὴν αὐγοῦλα πάντα βγαίνει
μὲ τὴ ματιήλια γύρω στὰ μαλλιά.

Κάποια ποὺ στοργικὰ θαρρῇ νὰ σκύνῃ
μὲ τὸ γλυκό της βλέμμα καὶ βαθύ,
μὲ δίχως λόγια νὰ τῆς πῇ μιὰ θλίψη
γιὰ τὸν κρυφό, ποὺ ξέβγαλε, ἐραστή.

Κι ὅταν ἡ μέρα πιά καλοφωτίσει
τὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ, καὶ τίς αὐλές,
καὶ τὸ κοπάδι πάει γιὰ νὰ βοσκίση
μέσα ἀπ' τοὺς δρόμους κάποιος μὲ φωνές,

“Ἐνα τραγούδι ἀρχίζει ἡ ἀνυφάντρα,
ποὺ τὸ ζηλεύει καὶ τ' ἀκολουθεῖ
μελωδικά, τοῦ σπιτικοῦ ἢ γαλιάντρα
μέσα ἀπ' τὸ καλαμένιο της κλουβί.

Καὶ τοῦ χελιδonioῦ, μαζύ του, οἱ τριλλίες
— ὅπου ἀγαπᾷ τὴν ὁμορφη κυρά,
καὶ τὰ φτερά του ὀλοχτυπάει, στίς γριλλίες —
σμίγουν σ' ἓνα τραγούδι ὅλο χαρά.

Κι ὁ γέροντας ὅπου τ' αὐτί του σταίνει
σὴ μελωδία αὐτῇ, καὶ δὲ μιλεῖ,
σὰν ἀποκάνει μόνος του νὰ πλένει
τὴν κάδη του σὴ μαρμαρένια αὐλή,

Σ' ἓνα πεζούλι θὰ καθήσῃ, ὁ δνόςμος
μέσα σὴ γλάστρα ποὺ μυροβολεῖ
νὰ πῇ σκυφτὸς «εἶναι ὁμορφος ὁ κόσμος
κι ὅλους ἄς τρώει πάντα ἡ μαύρη γῆ»

Κι όταν ὁ ἥλιος ἀπλωθεῖ, σὲ γεῖσα
κισσοτυμένα, κάποιου ἀρχοντικοῦ,
καὶ βάψει τίς κορφὲς σιὰ κυπαρίσσα,
ποῦναι μὲς σιὴν αὐλὴ τοῦ Ἑλίου Γιωργιοῦ,

Κι ἀρχίσει στὸ μαρμαρίνο πηγάδι
— ὅπου νερὸ τραβάει ἡ κορσά —
μέσα ἀπ' τὸ κλῆμα γὰ σκορπάει, σὰ χάδι
στὸ πρόσωπό της, ξέφτια ὀλοχρυσά·

Τὸ κάθε πλάσμα τότε, ποὺ σκεπάζει
τὸ φῶς, κοιμᾶται σ' ὄνειρα τερπνά,
κι ὅ,τι κοιτάξεις μυστικὰ σὲ κράζει
μέσα στὴ θεία ποῦναι λησμονιά.

Κι ὅσα γελᾶδια ἀκόμη, γίδια, πλήθη
βόσκουν πάνω στ' ἁλώνια, στίς ὀχτιές
νομίζεις πὼς κι αὐτὰ τὰ βρῆκε ἡ λήθη,
καὶ δὲ θυμοῦνται τίποτ' ἀπὸ χτές.

Ζεμενὸς—Κορινθίας

Γ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΓΗ ΚΑΙ ΤΑ ΣΤΑΧΥΑ

Σὲ κάποιες ὥρες μυστικὲς ποὺ τ' ἀστεράκια κλαῖνε
κ' ἐρωτικὲς ἀποθυμίες σκορποῦν τριγύρω οἱ τόποι,
γέρονουν τὰ στάχυα πρὸς τὴ γῆ, τὴν προσκυνᾶν καὶ λένε :
— Ὡρα καλὴ μαγοῦλα μου, καὶ θὰ μᾶς φᾶν οἱ ἀνθρώποι.

Σὲ κάποιες ὥρες γαληνὲς ποὺ τ' ἀγεράκι πνέει
καὶ δίνει ἀνάσα στὰ δέντρα, μοσκοβολιὲς στοὺς κρίνους,
σιγομιλάει κ' ἡ μάνα γῆς—Ὡρα καλὴ—καὶ λέει :
Ἐσᾶς οἱ ἀνθρώποι θὰ σᾶς φᾶν, κ' ἐγὼ θὰ φάγω ἐκείνους !
(Παράδοση)

ΛΙΜΙΛΙΑ ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ